

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej⁽¹⁾ (zwanej dalej „Kartą”) w związku z jej art. 38, art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG⁽²⁾ z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy dokonywać w ten sposób, iż w przypadku gdy organ sądowy przed którym toczy się spór dotyczący umowy konsumenckiej musi ocenić czy warunek umowny jest nieuczciwy a organ sądowy innego państwa członkowskiego orzekł już w umotywowany sposób w analogicznych okolicznościach faktycznych, że warunek umowny o podobnej lub identycznej do tegoż warunku treści jest nieuczciwy, konsument ma prawo aby przy ocenie nieuczciwego charakteru spornego warunku organ sądowy do którego wniósł on skargę uwzględnił orzeczenie wydane przez organ sądowy innego państwa członkowskiego?
- 2) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie, czy organ sądowy, do którego wniesiono skargę narusza prawo podstawowe konsumenta przewidziane w art. 47 Karty w związku z jej art. 38 w sytuacji gdy nie uwzględni umotywowanego orzeczenia organu sądowego innego państwa członkowskiego dotyczącego nieuczciwego charakteru warunku umownego o podobnej lub identycznej treści?

⁽¹⁾ Dz.U. C 364 z 18.12.2000, s. 1.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29).

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 21 czerwca 2012 r. w sprawie T-514/10 Fruit of the Loom, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 22 sierpnia 2012 r. przez Fruit of the Loom, Inc.

(Sprawa C-392/12 P)

(2012/C 355/14)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Fruit of the Loom, Inc. (przedstawiciele: S. Małynicz, barrister, V. Marsland, solicitor)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie T-514/10;
- obciążenie OHIM i interwenienta własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

Sąd nie uwzględnił, że na podstawie art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾ analiza w istocie obejmuje trzy etapy. Po pierwsze, należy rozważyć charakter odróżniający znaku towarowego w postaci, w jakiej został zarejestrowany. Po drugie, należy rozważyć charakter odróżniający znaków towarowych w postaci, w jakiej są używane. Po trzecie, należy rozważyć, czy zmienił się charakter odróżniający znaku towarowego w postaci, w jakiej został zarejestrowany. Gdyby Sąd właściwie zastosował to podejście do oceny dowodów, stwierdziłby, że dowody używania spełniają warunki wymagane przez art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Sąd zastosował błędną regułę interpretacji odnośnie do wspólnotowych znaków towarowych, zgodnie z którą jeśli konsument w danym państwie członkowskim nie rozumieją elementu słownego znaku towarowego (ponieważ stanowi on niejasne słowo w innym języku wspólnotowym albo ponieważ nie jest podobny do żadnego słowa w ich własnym języku), należy uważać jednakże, iż element ten ma taki sam charakter odróżniający jak element słowny, który rozumieją i który sam w sobie ma charakter odróżniający.

Sąd nie uwzględnił ani nie zastosował analogicznie orzecznictwa Trybunału dotyczącego używania w kontekście uzyskania charakteru odróżniającego na podstawie art. 7 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, według którego to orzecznictwa znak towarowy może uzyskać charakter odróżniający w następstwie używania tego znaku jako części innego zarejestrowanego znaku towarowego lub w połączeniu z nim zgodnie z wyrokiem z dnia 7 lipca 2005 r. w sprawie C-353/03 Nestlé, Zb.Orz. s. I-6135, pkt 30).

Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne dotyczące używania przez wnoszącą odwołanie słowa FRUIT w nieformalnych kontaktach z klientami. Wbrew ustaleniom Sądu używanie takie nie miało charakteru wyłącznie wewnętrznego i stanowiło rzeczywiste używanie znaku towarowego.

Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne dotyczące używania przez wnoszącą odwołanie znaku FRUIT w jej witrynie internetowej www.fruit.com. Wbrew ustaleniom Sądu używanie to miało na celu promowanie towarów i stanowiło używanie rzeczywiste.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Fermo (Włochy) w dniu 29 sierpnia 2012 r. — postępowanie karne przeciwko M

(Sprawa C-398/12)

(2012/C 355/15)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Fermo.

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

M.

Pytanie prejudycjalne

Czy prawomocne orzeczenie o umorzeniu postępowania wydane przez państwo członkowskie Unii Europejskiej będące stroną KWUS⁽¹⁾ w wyniku obszernego śledztwa przeprowadzonego w ramach postępowania, które może zostać wznowione w wypadku pojawienia się nowych dowodów, wyklucza wszczęcie lub prowadzenie postępowania sądowego w sprawie tych samych czynów wobec tej samej osoby w innym umawiającym się państwie?

(¹) Konwencja wykonawcza do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między Rządami Państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach (Dz.U. 2000, L 239, s. 19).

Skarga wniesiona w dniu 7 września 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej**(Sprawa C-411/12)**

(2012/C 355/16)

*Język postępowania: włoski***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Stromsky, S. Thomas i D. Grespan, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez niepodjęcie w wyznaczonym terminie wszelkich koniecznych działań w celu zniesienia systemu pomocy państwa uznanego za niezgodny z prawem i wspólnym rynkiem na mocy decyzji Komisji 2011/746/UE z dnia 23 lutego 2011 r. w sprawie pomocy państwa udzielonej przez Włochy spółkom Portovesme Srl, ILA SpA, Eurallumina SpA oraz Syndial SpA ((środki pomocy państwa C 38/B/04 (ex NN 58/04) i C 13/06 (ex N 587/05)) (notyfikowanej w dniu 24 lutego 2012 r. jako dokument nr C(2011) 956 i opublikowanej w Dz.U. L 309 z dnia 24 listopada 2011 r., s. 1-22), Republika Włoska uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 2, 3 i 4 tej decyzji i z Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wyznaczony w decyzji termin na odzyskanie pomocy państwa uznanej za niezgodną upłynął w dniu 24 czerwca 2001 r. Ponadto pozwana powinna była do dnia 24 kwietnia 2011 r. powiadomić Komisję o całkowitej wysokości pomocy, którą należało odzyskać, oraz o środkach przyjętych i przewidzianych w celu wykonania decyzji.

Do dnia wniesienia niniejszej skargi pozwana nie podjęła koniecznych działań w celu odzyskania pomocy przyznanej beneficjentom ani nie przekazała Komisji wszystkich wymaganych informacji.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 27 czerwca 2012 r. w sprawie T-372/10 Bolloré przeciwko Komisji, wniesione w dniu 13 września 2012 r. przez Bolloré**(Sprawa C-414/12 P)**

(2012/C 355/17)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Wnosząca odwołanie: Bolloré (przedstawiciele: adwokaci P. Gassenbach, C. Lemaire i O. de Juvigny)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

- Uchylenie wydanego wyroku na tej podstawie, że Sąd naruszył zasadę równego traktowania i wymóg uzasadnienia przez to, że nie wyciągnął żadnych konsekwencji z okoliczności, iż spółka Bolloré została ukarana jako spółka dominująca, w odróżnieniu od spółki Stora, która znajdowała się w równoważnej sytuacji;
- uchylenie wydanego wyroku na tej podstawie, że Sąd naruszył art. 41 karty praw podstawowych, art. 6 EKPC, wymóg uzasadnienia, zakaz przeinaczania oraz prawo do obrony Bolloré, nie uwzględnił skutków stwierdzenia nieważności decyzji 2004/337/WE⁽¹⁾, a także naruszył zasadę powagi rzeczy osądzonej oraz art. 48 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem, orzekając, że sprawa Bolloré została rozstrzygnięta w rozsądnym terminie i że spółka ta była w stanie bronić się przed postawionymi jej zarzutami;
- uchylenie wydanego wyroku na tej podstawie, że Sąd naruszył zasady proporcjonalności i słuszności, odmawiając obniżenia kwoty wymierzonej grzywny ze względu na kontekst faktyczny i proceduralny niniejszego postępowania;
- wydanie orzeczenia ostatecznego w sprawie T-372/10, zgodnie z art. 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości, a tym samym stwierdzenie nieważności spornej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona Bolloré lub, w każdym razie, w wykonaniu pełnego prawa do orzekania, obniżenie kwoty grzywny nałożonej na Bolloré przez Komisję i potwierdzonej przez Sąd;
- w wypadku gdyby Trybunał nie orzekł w niniejszej sprawie, pozostawienie kwestii kosztów do rozstrzygnięcia w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie i skierowanie sprawy do Sądu do ponownego rozpoznania, zgodnie z wyrokiem Trybunału;